Voor altijd verbonden

Lucinda Berry bij Boekerij:

Verlangen naar onschuld
Voor altijd verbonden
Het perfecte kind

boekerij.nl

Lucinda Berry

VOOR ALTIJD VERBONDEN

Ze wordt wakker in het ziekenhuis.
Haar tweelingzus is dood.
Maar het echte verlies moet nog komen.

Vertaald door Mylène Delfos en Jet Zegers

BOEKERIJ

ISBN 978-90-492-1385-5
ISBN 978-94-023-3067-0 (e-book)
ISBN 978-90-492-1511-8 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Phantom Limb*
Vertaling: Mylène Delfos en Jet Zegers
Omslagontwerp: Studio Vonk & De Boer
Zetwerk: Crius Group

© 2016 by Lucinda Berry, LLC
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

1

Altijd hetzelfde telefoontje. Altijd dezelfde wanhopige smeekbeden.

'Niet doorvertellen,' bezwoer ze me.

Aan wie dan? Had ik ooit iets doorverteld? Ik bewaarde haar geheimen al jaren.

Ik parkeerde mijn auto op zijn vaste plek voor onze flat en keek omhoog naar het laatste raam links op de tweede verdieping. De rolgordijnen zaten potdicht. Dat zaten ze al dagen. Ik stapte uit en liep de hal in, langs mevrouw Jasberson die bij de brievenbussen stond. Ze keek minstens vijf keer per dag of ze post had, zodat ze eens tegen iemand anders kon praten dan tegen de figuren op tv.

'Dag, Elizabeth,' riep ze toen ze me in het oog kreeg. 'Hoe was het op je werk vandaag?'

'Super,' antwoordde ik zonder me om te draaien. Ik hoefde haar niet te vertellen dat ik, voor de zoveelste keer, drie uur voor het einde van mijn dienst was vertrokken.

'Zeg eens tegen die zus van je dat een beetje zon je geen kwaad zou doen.'

Wachtend voor de lift draaide ik me naar haar toe en glimlachte. 'Zal ik doen.'

Zodra de deuren opengingen, zwaaide ik over mijn schouder naar haar en stapte de lift in. De deuren sloten zich en ongeduldig met mijn voet tikkend staarde ik naar de cijfers die een voor een oplichtten. Het bekende *ping* klonk, de deuren gingen open en ik stapte de lange gang in.

Zodra ik onze voordeur opende, kwam de geur van oude sigarettenrook me tegemoet. Ik haalde diep adem voordat ik de gang

door naar onze slaapkamer liep. Verborgen onder het gele dekbed lag een klein hoopje. Ik stapte over de her en der verspreide kleren, liep naar het raam en trok aan het koordje van de rolgordijnen. De kamer vulde zich met licht en zag er meteen een stuk vrolijker uit. Ik zette het raam open en liet de frisse lucht binnenstromen. Toen haalde ik opnieuw diep adem om me schrap te zetten voor wat ik nu moest gaan doen. Ik ging op de rand van het bed zitten en trok voorzichtig het dekbed weg, zodat Emily's tengere lichaam zichtbaar werd, dat lag opgerold in de foetushouding, met haar armen beschermend om haar hoofd. Ze had haar paarse pyjama aan. Geen goed teken. De laatste keer dat ze die droeg, waren we bijna op de spoedeisende hulp beland. Sindsdien had ik een gruwelijke hekel aan de kleur paars.

Ik streek haar bruine haren uit haar gezicht. 'Hé, liefje. Ik ben thuis.'

Ze strekte haar armen naar me uit als een klein kind dat naar haar moeder reikt. Ik ging naast haar liggen en sloeg mijn armen om haar heen. Dit programma hadden we al heel vaak afgedraaid. Ze vlijde haar hoofd tegen mijn borst en begon te huilen.

'Stil maar.' Ik streelde haar haar. 'Het komt wel goed. We komen er wel doorheen.'

'Ik kon me niet eens aankleden.' Mijn blouse werd nat van haar tranen. 'Ik heb het geprobeerd, Bethy. Ik heb het echt geprobeerd. Echt.'

'Weet ik, lieverd,' zei ik.

'Word je niet moe van me?'

Ze keek naar me op en ik keek omlaag naar het gezicht van mijn tweelingzus: precies hetzelfde als het mijne, tot het moedervlekje op ons voorhoofd aan toe, net onder de haargrens. Ik schudde mijn hoofd. Ik schudde altijd mijn hoofd.

Ook al was zij het eerst geboren, ik was degene die voor haar zorgde. Ik had mezelf de taak opgelegd haar te beschermen gedurende het drama dat we als kind hadden doorstaan en daarna

tijdens haar depressieve puberjaren, en dat deed ik nu nog steeds. De eerste drie minuten van haar leven had ze het zonder mij moeten doen, daarna niet meer.

'Zullen we gaan douchen?'

Ik wachtte niet op antwoord. Ik stond op en trok haar mee overeind; met haar stakerige armen en lijf leunde ze tegen me aan. Haar haar was samengeklit aan de zijkant van haar hoofd.

'En dan kunnen we daarna misschien ergens iets gaan eten. Ik hoorde op school dat er een paar weken geleden een heel goed Chinees buffetrestaurant is geopend in het centrum. Ze zeggen dat de kip-teriyaki fantastisch is.'

Ze sperde haar ogen open en liet haar mond openvallen van angst bij het idee zich onder de mensen te moeten begeven. Ze keek alsof ik had voorgesteld haar arm eraf te hakken.

'Of we kunnen een pizza laten bezorgen en een film kijken. Ik heb wel zin in een romantische komedie.'

Haar gezicht ontspande zich direct.

Terwijl ik over mijn dag babbelde en grinnikte om mevrouw Jasberson met haar roddelzuchtige belangstelling voor ons leven, troonde ik haar mee naar de badkamer. Ik knipte de tl-lampen aan en liet het bad vollopen. Emily kwam achter me aan met haar hoofd omlaag en haar armen strak om haar buik geslagen. Toen hield ik op de stilte vol te kwebbelen en slaakte een diepe zucht.

'Wat heb je gedaan?' vroeg ik.

Ze haalde haar schouders op en begon zich uit te kleden. Ze liet haar hoofd nog steeds hangen als een betrapte puppy die op de vloer had geplast of de vuilnisbak overhoop had gehaald. Ze liet haar pyjamabroek zakken. Haar hele benen waren besmeurd met opgedroogd bloed als aangekoekte roestsporen. Er was heel veel bloed; ze had zich dus de hele dag zitten snijden. Ze kleedde zich langzaam uit, omzichtig haar rauwe huid ontziend. Ik staarde naar de grillige snijwonden, de nieuwe en de oude, die als een wirwar over haar bleke huid geweven waren. Links over haar buik

liepen de littekens van drie diepe snijwonden. Dat was van de keer dat we bij de spoedeisende hulp beland waren. Er waren dertig hechtingen nodig geweest om het bloeden te stelpen, maar ze hadden haar huid prachtig opgelapt. Als je niet beter wist, zou je denken dat het een litteken van een buikoperatie was. Bovenaan haar rechterdijbeen stond grof haar naam gekrast. Op onze veertiende verjaardag had ze de letters zorgvuldig met een scheermesje in haar huid gekerfd. Toen ik het zag, had ik gedreigd mezelf ook te snijden als ze er niet mee zou ophouden, maar daar had ik niets mee bereikt. Ze was het blijven doen en ik had mijn dreigement nooit waar kunnen maken. Ik had het scheermesje tegen mijn vlees gehouden, maar mezelf snijden kon ik niet. Ik had het niet in me. Daarna zei ik er niets meer over. Dat was niet nodig. Ik begreep wel waarom ze zichzelf pijnigde.

Ik hield haar hand vast zodat ze in het bad kon stappen en zich in het warme water kon laten zakken. Ik pakte een washandje en begon haar rug te wassen.

'Hoe was je dag?' vroeg ze toen haar lichaam zich begon te ontspannen.

Ik vulde de badkamer met meer verhalen over mijn dag en waste haar verse wonden. Ik vertelde haar over de toets die ik die ochtend had gemaakt voor het vak Inleiding in de psychologie en hoe verbaasd ik was over hoe makkelijk ik die vond omdat de stof zo taai en complex geweest was. Ik strooide er praatjes tussendoor over het mooie weer en hoe lekker het briesje had gevoeld toen ik naar de auto liep in de hoop haar ertoe aan te zetten weer eens de deur uit te gaan. Tegen de tijd dat ze klaar was om uit bad te komen, vertelde ik haar over mijn belevenissen bij het callcenter waar ik werkte.

'Hoeveel keer vandaag?' vroeg ze.

Ik glimlachte. 'Twaalf.' Ik noteerde elke dag hoe vaak mensen de telefoon erop gooiden. We hielden de score bij. Tot nu toe was mijn record tweeëndertig keer.

Ik kon haar niet overreden een romantische komedie te kijken. Ze moest en zou een nieuwe aflevering zien van *Law & Order: Special Victims Unit*. Ik begreep niets van haar obsessie met de allerdonkerste en verderfelijkste aspecten van de mensheid. De verhalen van kinderen die in een kooi werden gehouden of werden verkocht om in de prostitutie te moeten werken, stuitten mij tegen de borst, maar zij kon er geen genoeg van krijgen. Als ik het voor het zeggen had, zouden we nooit meer naar dat soort dingen kijken.

Terwijl zij zich op onze afgeragde bank tegen me aan nestelde en zich klaarmaakte om met Olivia en het SVU-team het laatste zedenmisdrijf op te lossen, probeerde ik het beeld van haar verminkte lichaam van me af te schudden. De pijn die ze zichzelf aandeed, bleef moeilijk om aan te zien.

'Hebben we deze niet al gezien?' vroeg ik toen een vagelijk bekend verhaal zich ontvouwde over een ontvoerd meisje dat in een kofferbak werd aangetroffen.

'Ja, maar pas één keer, en dit is wel een van de beste.' Haar blik hield ze gefixeerd op de tv.

Ik zat het uit tot het tweede reclameblok, toen trok ik het niet meer. 'Ik ga koken.'

Ik liep de keuken in en begon in de koelkast te grasduinen. Eigenlijk hield ik niet van koken, maar alles was beter dan dat programma. Ik weet niet wat ik bij het koken precies fout deed, ik volgde dezelfde recepten als Emily, maar mijn gerechten smaakten nooit zoals die van haar. Zij was een heel goede kok en in de tijd dat ze het huis nog uitging, bereidde ze allerlei exotische maaltijden, zoals *murgh makhani* of *cotoletta alla Modenese*. Op goede dagen vond ze het nog steeds fijn om te experimenteren in de keuken, maar omdat ik de boodschappen deed, waren haar mogelijkheden beperkt.

Ik besloot pasta te maken, iets makkelijks wat ik niet kon verprutsen, en ik hoopte dat ik haar tegen de tijd dat we uitgegeten

waren kon overtuigen naar iets vrolijkers te kijken. Terwijl ik wachtte tot het water kookte, stond ik een beetje over mijn vriendje Thomas te dagdromen. Hij had weer bloemen voor me meegenomen op het werk. Hij vond het leuk om me bloemen te geven zonder dat er een speciale aanleiding voor was, maar hij nam nooit rozen voor me mee, want hij wist dat ik daar een hekel aan had. Hij had er ook weer een zoetsappig gedichtje bij gestoken, waar ik hem de rest van onze dienst mee geplaagd had. Tegen de tijd dat het water kookte, stond ik met een grote glimlach op mijn gezicht te neuriën. Dat effect had hij altijd op me.

'Wat sta jij te lachen?' Emily was achter me komen staan en boog zich over het fornuis om in de pan te kijken.

'O, niks,' zei ik. Het was al meer dan een jaar aan de gang, maar ik had haar nog steeds niet over Thomas verteld. 'Iets wat een van die sporttypes vandaag zei tijdens college. Het had in de verste verte niks te maken met waar de docent het over had. Hij zette zichzelf volkomen voor schut.'

'Waarom zit je altijd zo op die sporters te vitten?'

Ik rolde met mijn ogen. Op de middelbare school was ze dol geweest op hun gebeeldhouwde lijven en nam ze hun stupiditeit op de koop toe; ze hadden alleen maar belangstelling voor het aantal punten dat ze op het veld konden scoren en het aantal meisjes bij wie ze buiten het veld konden scoren. Tijdens ons eerste jaar gaf het footballteam aan elk meisje punten en dan was het de kunst zo veel mogelijk punten te verzamelen door met ze de koffer in te duiken. Als ze geen condoom gebruikten, leverde dat bonuspunten op. Emily belandde op hun lijst, ik niet. Ik wist niet zeker of de sporters op de universiteit net zo waren als de sporters op de middelbare school, maar ik was niet van plan dat te gaan uitzoeken.

'Bij Gezondheidsleer zijn nog zat plekken vrij, en de helft van het hockeyteam zit erbij, dus als je hen met eigen ogen wilt zien, kom gerust langs.'

'Subtiel, Bethy. Heel subtiel.' Ze griste de pollepel uit mijn hand

en begon in de saus te roeren die naast de pasta stond te pruttelen. 'Zal ik je even helpen, zodat we straks ook echt iets eetbaars op tafel hebben?' Ze schonk me een brede glimlach.

We bewogen ons in een perfecte choreografie door het kleine keukentje, dansten soepel en moeiteloos om elkaar heen zoals we in het verleden zo vaak gedaan hadden. Ik stond nog steeds versteld over hoe snel haar buien zich afwisselden. Ze was allang vergeten dat we nog maar een uurtje geleden in de badkamer het bloed van haar lijf hadden gewassen.

Het tafeldekken sloegen we over en we gingen met ons bord op schoot weer voor de tv zitten. *Law & Order* was afgelopen en Emily zette een uitzending van *Dateline* op. Het was een documentaire over depressiviteit onder tieners en de stijgende cijfers van meisjes die zichzelf sneden.

'Ga weg, Em. Hier ga ik niet naar kijken.' Ik strekte mijn hand uit naar de afstandsbediening, maar ze trok haar arm weg en hield hem buiten mijn bereik.

'Alsjeblieft, één minuutje. Toe?' Ze knipperde met haar lange wimpers.

Ik zwichtte, zoals altijd. 'Tien minuten. Meer niet. En daarna gaan we de herhaling van *Friends* kijken.'

De presentator begon aan een uitvoerige bespreking van een moeder die had ontdekt dat haar twaalfjarige dochter zichzelf sneed en hoe de dochter had gelogen om het te verhullen. Hij interviewde het meisje en haar vriendinnen, in een poging erachter te komen waarom ze het deed.

'Weet je nog wanneer ik ermee begon?' vroeg Emily toen het programma de aandacht verlegde naar de ontsteltenis van de moeder toen ze ontdekte dat haar dochter zichzelf verwondde.

'Natuurlijk weet ik dat nog.'

De dag dat ze begon zich te snijden zal ik nooit vergeten. Het was de dag die onze bevrijding van Moeder moest markeren. We waren acht en onze adoptie was eindelijk rond. Het was een lang-

durig proces geweest. We woonden al negen maanden bij de familie Rooth, maar nu was alles eindelijk officieel. Volgens de wet waren wij nu van hen en zij van ons. De papieren waren met zwarte inkt ondertekend en Moeder zou ons nooit meer terugkrijgen. Het enige wat ons nog te doen stond, was het vieren.

Het had een vrolijke dag moeten zijn, en dat zou het ook vast geworden zijn als Moeder niet was komen opdagen. We hadden haar nog maar drie keer gezien sinds de kinderbescherming ons bij haar had weggehaald, en elk bezoek was altijd op de een of andere manier uitgelopen op een emotionele crisis, vooral voor Emily. Omgaan met Moeder was moeilijker voor haar dan voor mij. Ik deed niet meer mijn best om Moeder van me te laten houden, maar Emily had nooit de hoop opgegeven dat ze dat wel voor elkaar kon krijgen. Ik begreep wel waarom Emily het niet opgaf; zij was altijd Moeders lievelingetje geweest. Zij was degene die de schaarse knuffels kreeg en die de blijken van genegenheid ontving wanneer Moeder behoefte had om te doen alsof ze iets om ons gaf.

Ons adoptiefeestje was met veel liefde en zorg voorbereid. Het moest eruitzien als een verjaardagspartijtje, een dappere poging van ons nieuwe gezin om onze geboorte in een nieuwe wereld te symboliseren. Onze therapeut, Lisa, waar we twee keer per week naartoe gingen, had het voorgesteld. Bob en Dalila Rooth hadden het idee direct omarmd en ze hadden kosten noch moeite gespaard. Er zweefden overal roze ballonnen en er hingen paarse linten in de hoge eikenbomen in de achtertuin. Ze hadden een groot springkasteel gehuurd met een enorme prinses die met haar armen wijd uitgespreid bij de ingang stond, alsof ze je wilde omhelzen voordat je naar binnenging. Voor elk van ons was er een prachtig versierde taart met onze naam erop geschreven, en van Dalila hadden we allebei een smaak mogen uitkiezen. De mijne was vanille en die van Emily chocolade. We hadden de hele ochtend gekibbeld over welke het lekkerst zou zijn. Op een tafel lagen hele bergen in fel cadeaupapier ingepakte presentjes, en we konden niet wachten

tot het feest afgelopen zou zijn en we ons erop zouden kunnen storten, want we hadden nog nooit eerder een cadeautje gekregen.

Hoewel we eigenlijk in het middelpunt van de belangstelling hadden moeten staan, stonden Emily en ik hand in hand aan de kant te kijken naar al het gedoe om ons heen. Onze nieuwe familie was ook nog zo vreemd voor ons. Ze bewogen druk lachend om elkaar heen en deelden spontaan omhelzingen uit. Van tijd tot tijd wees een van hen in onze richting om met een grote glimlach naar ons te zwaaien.

Het feest was nog maar nauwelijks begonnen toen we haar onmiskenbare stemgeluid hoorden, een schel kreetje waaraan je die verwende tutjes uit de Valley kon herkennen, ook al had ze nog nooit een dag van haar leven in Zuid-Californië doorgebracht.

'Hai, Bob! Hai, Dalila. Wat goed om jullie te zien,' riep ze overdreven en ze wierp hun een glimlach toe die ik haar in de spiegel had zien oefenen. 'Ik ben zo ontzettend blij dat jullie zo goed voor mijn meisjes zorgen.'

We zagen Moeder, Bob en Dalila onze richting uit komen. Lisa volgde in hun kielzog, klaar om in te grijpen als het nodig was. Moeder wrong zich tussen onze nieuwe ouders in en gaf hen beiden een arm.

'Had ik al verteld dat ik het leger inga? Maandag heb ik de keuring. Het zal me goed doen. Echt heel goed. Het is lang niet zo zwaar als ik dacht. Bootcamp zal wel erg zijn, maar aan de andere kant, ik ben best sterk. Ik ga altijd naar de sportschool. Alleen de laatste tijd niet zo vaak. Maar ik zal –'

Bob onderbrak haar. 'Meisjes, jullie moeder is hier voor jullie.'

Ze was er niet voor ons. Ik wist niet waarom ze er wel was, maar met ons had het niets te maken. Moeder sloeg haar armen om Emily heen in een theatrale omhelzing. Emily bleef met haar armen langs haar lichaam staan en keek mij, om Moeder heen, met een verontschuldigende blik aan.

'Hoe is het met mijn lieve Emily? Mijn schattige kleine meisje.

Wat ben je groot geworden, schatje. Zo groot.' Ze hief Emily's armen met een dramatisch gebaar in de lucht. 'Weet je nog dat we dat deden toen je klein was? Wat ben je lang geworden. Je bent centimeters gegroeid. Laat me je eens goed bekijken.'

Met haar handen op Emily's schouders deed ze een pas naar achteren en nam haar op. 'Zeker weten. Vijf centimeter. Minstens.' Ze draaide zich om naar Bob, knipperde met haar donkere wimpers en zei: 'Wat ziet ze er snoezig uit. Net als haar mama.' Ze wierp haar haren naar achteren over haar schouder en giechelde.

Bob bloosde en sloeg instinctief een arm om Dalila's middel. 'Ze zijn allebei prachtig.'

'Wanneer kan ik ze weer zien? Jullie zullen me wel moeten komen ophalen, want ik heb geen auto. Jeremy heeft me vandaag een lift gegeven. Hij wacht buiten. Durft niet binnen te komen. Typisch een man, hè?' Ze gaf Dalila een por in haar zij. Dalila lachte nerveus. Moeder richtte zich weer tot Emily en kneep in haar wangen. 'Ik moest gewoon mijn kleine meisje even zien.'

Emily deed een stap naar achteren, pakte mijn hand en trok me weer dicht tegen zich aan.

'Dag, Elizabeth,' zei Moeder zonder naar mij te kijken.

Ik staarde haar zwijgend aan en hoopte dat ze de haat in mijn ogen zou zien. Moeder kuchte en zwaaide opnieuw haar haren over haar schouder. Te veel tijd met ons maakte haar ongemakkelijk; ze zat aan haar limiet.

'Ik kan niet wachten tot de vakantie, meisjes. Ik denk dat het Disneyland wordt. Ik ga het allemaal plannen.'

Ze had ons net zo goed een reisje naar de maan kunnen beloven. Ze sloeg haar armen om ons beiden heen en kuste Emily op haar kruin.

'Mama houdt van jullie. Niet vergeten, hoor. Ik hou van jullie.'

Toen ging ze ervandoor. Bij de garage draaide ze zich nog één keer om om ons aanstellerig een afscheidskus toe te werpen en dat was het laatste wat we van haar zagen.

Later die avond, toen we elk in onze eigen slaapkamer hadden moeten liggen, kroop Emily zoals elke avond bij mij in bed. Het feit dat we allebei een eigen kamer hadden maakte deel uit van het differentiatieproces waar Lisa het de hele tijd over had. Dat hield in dat we van elkaar gescheiden moesten worden en als aparte individuen worden behandeld, in plaats van ons onder één noemer te scharen. Lisa had een aantal manieren voorgesteld hoe Bob en Dalila dat konden bewerkstelligen, en apart slapen was daar een van. We vonden het vreselijk. Maar het haalde toch niets uit, want niets kon ons uit elkaar drijven. Elke avond, nadat we ieder in ons eigen bed waren ingestopt, sloop Emily op haar tenen via de gedeelde badkamer die onze kamers verbond naar mijn kamer en kroop bij mij in bed. Elke ochtend vonden Bob en Dalila Rooth ons in elkaars armen.

'Ik haat Moeder,' fluisterde Emily zodra ze zich tegen me aan nestelde.

Ik ging geschrokken overeind zitten. Dat was de eerste keer dat ze dat zei. Ik zei het de hele tijd, maar zij nooit. Zij haatte Moeder niet zo erg als ik. Ze ging ook rechtop zitten met een scheef glimlachje op haar gezicht. Dat glimlachje had ik nog nooit gezien, terwijl ik dacht dat ik ze allemaal wel kende. Ze trok de pijp van haar pyjamabroek omhoog.

'Kijk 'ns.' Ze wees in het donker naar haar been.

Ik boog me er naartoe met mijn ogen toegeknepen. Aan de zijkant zaten een paar krassen, alsof ze door een kat gekrabd was. 'Hoe komt dat? Ben je gevallen?'

Ze giechelde. 'Ik heb het zelf gedaan. Vanavond, voor het tandenpoetsen. Ik was in mijn kamer en toen viel er een punaise uit het prikbord. Ik heb hem opgeraapt en toen deed ik het gewoon.' Ze giechelde opnieuw.

Ik staarde haar aan. 'Deed het geen pijn?'

Ze schudde haar hoofd. 'Het voelde lekker.' Ze glimlachte alsof ze net een prijs gewonnen had.

'Waarom?'

Ze haalde haar schouders op. 'Ik wilde zien of het ging bloeden. Ik heb het geproefd. Het smaakt raar.' Er trok een grote glimlach over haar gezicht, maar die maakte snel plaats voor een bezorgde blik. 'Bethy, niet doorvertellen, hoor. Dan denken ze dat ik gek ben. Beloof je dat je het tegen niemand zegt? Beloof je dat, Bethy?'

'Natuurlijk zeg ik niks,' antwoordde ik.

En dat deed ik. Ik zei het tegen niemand. En dat zou ik ook nooit doen.

2

'Wanneer? Zeg me gewoon wanneer.' De frustratie in Thomas' stem klonk haast smekend. Er was een grens aan het aantal keren dat je woorden kon hebben over hetzelfde onderwerp voordat je je geduld verloor. We waren die grens al lang geleden gepasseerd.

Ik zuchtte. Ik was er net zo klaar mee als hij. 'Je begrijpt het gewoon niet.'

'Jawel. Ik snap het best. Althans voor zover mogelijk. Maar je hoeft toch niet te zeggen dat ik je vriend ben? Maak er dan gewoon een vriend van.'

'Ze heeft het meteen door.'

Zoals altijd sabelde ik hem meteen neer. Hij dacht dat hij het begreep, maar dat deed hij niet. Niemand begreep onze relatie of waarom die werkte zoals die werkte. Zelfs Bob en Dalila niet, en als zij het al niet snapten, dan zou hij er zeker niets van begrijpen.

We zeiden niets meer en ik speelde met een los draadje aan de zoom van mijn blouse. Zelfs zonder op te kijken, voelde ik zijn intense blik op mijn gezicht branden. Ik snapte niet waarom hij zo veel geduld met me had. Tranen welden in mijn ogen op en ik knipperde ze weg voordat ze de kans kregen om over mijn wangen te biggelen.

'Liefje.'

Ik smolt altijd als hij me liefje noemde.

Zijn stem werd zachter. Hij trok me tegen zich aan en sloeg zijn armen om me heen. De frustratie was uit zijn stem verdwenen. 'Het komt allemaal goed.'

Ik ademde zijn geur in. Hij rook naar het bos, ook al bracht hij al zijn tijd binnen door, verborgen achter een schot op zijn werk-

plek of met zijn hoofd in een boek op de campusbibliotheek. Ik genoot van zijn armen om me heen en wilde niets liever dan hem kussen, maar dat had ik nog nooit als eerste gedaan. Ik kon geen initiatief nemen. Ik wachtte tot hij mij kuste en dan kuste ik terug.

Ik keek naar hem op en probeerde te begrijpen waarom hij zoveel om me gaf terwijl er nog altijd zoveel was wat ik hem niet kon vertellen. Ik had hem meer van mezelf laten zien dan aan wie dan ook, maar er waren nog genoeg dingen die ik hem niet had verteld. Hij zag me als een sterke, onafhankelijke vrouw die wist wat ze deed en vastbesloten was om een beter leven voor zichzelf te creëren. Ik was bang dat hij zijn beeld van me moest bijstellen als hij dichter bij me kwam, maar ik verlangde er hevig naar om ondanks mijn angsten vertrouwelijker met hem te worden, want ik wilde met hem samen zijn. Ik begon afhankelijk van hem te worden, en ik zou meer op het spel moeten zetten als ik onze relatie een kans wilde geven.

Voordat ik de moed verloor of van gedachten kon veranderen, gooide ik de woorden zo snel als ik kon eruit. 'Oké. Ik zal het haar vertellen.'

Met een grote glimlach op zijn gezicht duwde hij me een armlengte van zich af om me in de ogen te kunnen kijken. 'Zeker weten? Ik wil je niet onder druk zetten, maar we zijn al zo lang samen. Al bijna een jaar, en ik heb nog steeds niet kennisgemaakt met de allerbelangrijkste persoon in je leven. Ik geef om je. Wie belangrijk is voor jou, is ook belangrijk voor mij.'

Ik had nog nooit iemand als Thomas ontmoet. Hij was lief en geduldig. In tegenstelling tot de meeste mensen, die alleen zeiden dat ze zich niets aantrokken van wat anderen van hen vonden, trok hij zich daar echt niets van aan. Ik ook niet, afgezien van Emily dan. Emily's mening vond ik belangrijk, maar wat de rest van de wereld van me vond, daar lag ik niet van wakker. Volgens Thomas was dat ook waarom hij mij zo leuk vond.

Hij was altijd zichzelf en ik merkte dat ik me tot hem aange-

trokken voelde, op een manier waarop ik me nooit eerder tot een man aangetrokken had gevoeld, want ik had Emily… mijn andere helft. Zij was de enige die ik nodig had of bij wie ik in de buurt wilde zijn, maar naarmate zij zieker werd, was er ergens in me iets wat zich begon af te vragen hoe het zou zijn om me aan iemand anders te binden dan aan haar. Ik vroeg me af of het mogelijk was om ook zo close met iemand te zijn die nog niet alles van me wist, en of ik een band met iemand zou kunnen krijgen met wie ik niet een traumatisch verleden deelde.

Ik had het verlangen om iemand anders in mijn leven te hebben altijd weggeduwd. Tot Thomas. Thomas was anders. Ik kon mijn gevoelens niet onderdrukken. Er was niets opvallends of bijzonders aan zijn uiterlijk. Hij zag eruit als een gewone student, met skinny jeans en rode Converse-gympen die zo afgedragen waren dat je zijn sokken door de gaten in de stof heen kon zien. Als je hem in het winkelcentrum zou passeren, zou je niet eens omkijken. Zijn zelfvertrouwen en sterke zelfbewustzijn trokken me aan. Hij was zelfverzekerd zonder arrogant te zijn. Ik begreep niet hoe je zo zeker van jezelf kon zijn zonder dat iemand anders bepaalde wie je was. Ik wist niet hoe het was om alleen maar 'ik' te zijn en niet 'wij'.

We werkten samen op de afdeling telefonische verkoop voor een postorderbedrijf dat goedkope handdoeken verkocht die na twee keer wassen uit elkaar vielen en kaarsen die volgens de aanprijzing naar bloemen roken, maar in het echt naar goedkope zeep. Het was vervelend en vier uur werken voelde als twaalf. De mensen aan de andere kant van de lijn vonden het net zo irritant om gebeld te worden als wij het vonden om te moeten bellen, en meestal grepen ze de kans aan om al hun opgekropte woede eruit te gooien en ons dingen naar het hoofd te slingeren die ze ons nooit recht in het gezicht zouden durven zeggen. Thomas was de enige die geen last leek te hebben van al die grofheden. Hij wond zich er niet over op, en in tegenstelling tot de meesten van ons, die

net zo grof terug waren, glimlachte hij, zei 'dank u wel', en ging verder met het volgende gesprek.

Niemand was telemarketeer geworden omdat hij daar altijd al van gedroomd had. Iedereen had zo zijn redenen om daar te zijn, en rijk en succesvol worden viel daar niet onder. De meesten van ons deden het omdat we anders niet rondkwamen of omdat we geen ander werk konden krijgen. Ons team bestond voornamelijk uit studenten vanwege het flexibele rooster en de korte diensten. Thomas was een paar maanden eerder dan ik begonnen en was daar om zijn studie aan het seminarie te betalen. Ik had eigenlijk nog steeds geen idee wat ik precies wilde gaan doen, maar Thomas wist al sinds zijn achtste dat hij jongerenpastor wilde worden.

Hij was een wedergeboren christen en hij droeg zijn religie met trots uit. Zijn ouders waren ook christen en toen hij drie was had Thomas het besluit genomen om het pad van Christus te volgen. Hij praatte over God alsof die een vriend van hem was, en ook al hadden Bob en Dalila ons toen we klein waren wel meegenomen naar de kerk, ik had God nooit zo ervaren als Thomas hem beschreef. Ik geloofde niet, maar dat vond hij niet erg. Ik vroeg me regelmatig af of dat ooit een probleem zou worden en of hij zou proberen me tot het christendom te bekeren, maar dat was tot nu toe nog niet aan de hand geweest. In het begin kon ik me daar wel zorgen over maken, maar ik begon er steeds meer voor open te staan om het te proberen, mocht hij dat willen.

Onze collega's plaagden hem voortdurend met zijn religieuze overtuiging. Deels was dat zijn eigen schuld, want hij maakte er geen geheim van dat hij christen was. Hij geneerde zich er totaal niet voor dat hij geen seks wilde voor het huwelijk, waardoor de andere studenten in ons team alleen maar harder hun best deden om een reactie bij hem uit te lokken. Ze zeiden dat hij gay was en pestten hem door zijn hele werkplek vol te hangen met plaatjes van naakte vrouwen.

Maar wat ze ook probeerden, hij hield zich staande en hapte

nooit. Het was na een van die plagerijen dat we elkaar voor het eerst spraken.

'Wat een stelletje eikels,' zei ik nadat ik mijn gesprek in de wacht had gezet, en ik draaide me om zodat ik hem kon zien, twee werkplekken verwijderd van de mijne.

Hij drukte op de pauzeknop en schoof zijn microfoon opzij. 'Ach, wat maakt het uit? Ze weten niet beter. Zo zijn jongens gewoon.'

Dat hij ook een jongen was, slikte ik maar in.

'Ik ben Elizabeth.'

Hij glimlachte naar me. Zijn glimlach was warm en uitnodigend, en stelde me direct op mijn gemak. 'Ik ben Thomas. Maar noem me alsjeblieft geen Tom.'

Ik lachte. 'Als jij belooft me geen Liz te noemen, of Beth.'

'Afgesproken.'

Omdat we zo dicht bij elkaar zaten, konden we gemakkelijk tussen de telefoontjes door met elkaar praten. Het was niet de bedoeling dat we onze gesprekken langer dan twee minuten in de wacht zetten zonder toestemming van onze chef, dus onze eerste gesprekjes waren kort en fragmentarisch. De grappige dingen die hij over onze klanten zei, maakten me aan het lachen.

'Die gaat zich niets van die bestelling herinneren. Volgens mij praatte ze in haar slaap,' zei hij bijvoorbeeld. 'Ik had haar alle handdoeken die we hebben kunnen verkopen.'

Soms zette hij een telefoontje midden in het gesprek op stil om een gezicht te trekken en dingen te roepen als: 'O, mijn god, bespaar me je aambeienverhalen.' In tegenstelling tot onze andere klanten, waren de ouderen altijd blij als we belden. Ze grepen de gelegenheid aan om al hun kwaaltjes tot in de kleinste details te beschrijven.

Het verbaasde me hoe normaal hij leek, ondanks zijn sterke religieuze overtuiging. Zijn lach begon mijn gedachten binnen te sijpelen, en ik begon te fantaseren over hoe het zou zijn om met

hem te zoenen. Ik keek er zelfs naar uit om naar mijn werk te gaan, want dan zou ik hem weer zien. Eerder had het me nooit veel kunnen schelen hoe ik er op het werk uitzag, maar nu begon ik aandacht aan mijn make-up en mijn haar te besteden.

Hij begon zijn lunchpauzes op de mijne af te stemmen. Normaal pauzeerde hij altijd later op de dag en ik at graag vroeg. Tegen het middaguur viel ik altijd om van de honger, want ook al wist ik dat het onverstandig was, eigenlijk ontbeet ik nooit fatsoenlijk. De eerste keer dat hij tegelijk met mij pauzeerde, dacht ik nog dat dat misschien was omdat hij vroeg weg moest, maar stiekem hoopte ik dat hij bij mij wilde zijn. De tweede keer dat hij naast me kwam zitten in de pauzeruimte moest ik mezelf dwingen om nonchalant te blijven doen.

'Wat lees je?' vroeg hij toen hij mijn opengeslagen studieboek zag. Ik deed altijd mijn huiswerk in mijn lunchpauze.

'Kant. Mijn leraar Engels is geobsedeerd door hem.'

'O, bah. Die kan ik me nog goed herinneren.'

'Jullie lezen Kant? Op de uni?'

Hij lachte. 'Ja, we zitten niet de hele dag alleen maar de Bijbel te lezen.'

Ik voelde mijn wangen rood worden. 'Sorry.'

Hij legde zijn hand op mijn schouder. Dat was de eerste keer dan hij me aanraakte. 'Geeft niet. Ik plaagde je maar. Iedereen gaat er altijd maar vanuit dat we niks anders doen dan over God praten, maar het zal je nog verbazen. Het is net als de gewone uni. We krijgen dezelfde vakken en moeten aan dezelfde normen voldoen als jij. We volgen alleen nog een aantal extra vakken afhankelijk van de richting die we hebben gekozen in de kerk.'

'Wat voor richting heb je gekozen?'

'Ik wil jongerenpastor worden. En jij?'

'Dat heb ik nog niet besloten. Ik twijfel tussen rechten en medicijnen. Het ene moment denk ik dat ik dokter wil worden en ben ik er honderd procent van overtuigd dat dat de perfecte keuze is

voor mij, en een paar dagen later ben ik er zeker van dat dat de slechtste beslissing ooit zou zijn en dat ik advocaat wil worden. Er hangt zoveel vanaf en ik wil niet de verkeerde beslissing nemen.'

'Je komt er wel uit.' Ik wachtte tot hij nog iets zou zeggen, maar hij stortte zich op zijn opgewarmde pasta. Ik was dol op Italiaans eten, maar het was al lang geleden dat ik in een goed Italiaans restaurant was geweest.

Het was al snel een gewoonte geworden. Elke week waren er drie diensten waarop we allebei werkten en rond het middaguur namen we samen pauze. Ik begon mijn eigen baksels voor hem mee te nemen. Ik kon dan wel niet zo goed koken als Emily, in bakken was ik beter. Ik bracht allerlei koekjes, cakejes en brownies mee, die we deelden. Na een tijdje nam ik ook wat extra voor hem mee om mee naar huis te nemen. Ik had hem net een plak worteltaart gegeven toen hij me officieel mee uit vroeg.

'Misschien moeten we eens iets anders met elkaar eten dan onze lunch. Zullen we kijken of we het tijdens een etentje net zo goed met elkaar kunnen vinden?'

Ik verstarde. Ik genoot van onze lunches en van de tijd die ik met hem doorbracht, maar meer dan dat kon het niet zijn. Ik was opgehouden met daten toen Emily ziek was geworden. Ze werd jaloers als ik tijd met iemand anders doorbracht, en ik wilde haar niet van streek maken.

Ik schudde mijn hoofd. 'Dat kan niet.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Geen probleem.'

Ik was bang dat hij nu ook niet meer samen wilde lunchen nu ik het etentje had afgeslagen, maar dat was niet het geval. Hij deed alsof er niets gebeurd was en het weerhield hem er niet van het te blijven proberen. Elke vrijdag verzon hij wel een manier om me al dan niet terloops mee uit eten te vragen en elke keer vond ik weer een reden om nee te zeggen. Uiteindelijk, na twee maanden, zwichtte ik, want ik was graag in zijn buurt en ik begon hem steeds leuker te vinden. Tegen Emily zei ik dat ik een extra dienst

zou draaien en pas laat thuis zou komen. Ik loog liever niet tegen haar, maar ik kon niet anders.

Meteen na het werk gingen we naar een Italiaans restaurantje. Ik was zo zenuwachtig dat ik niets anders durfde te eten dan kale spaghetti. Ik weet niet of het kwam door de zenuwen of doordat ik me zo goed voelde dat ik met iemand uit was, maar ik kon niet ophouden met praten. Ik ratelde aan één stuk door over mijn colleges, de boeken die ik aan het lezen was en mijn favoriete films. Normaal gesproken liet ik op date vooral de jongen praten terwijl ik luisterde, maar bij Thomas voelde ik me zo op mijn gemak. Ik was zo blij dat ik eens met iemand kon praten die niet depressief was. Hij wist goed een gesprek gaande te houden, en ik vond het fijn dat hij intelligent was. Dan hoefde ik tenminste niet te doen alsof ik minder slim was dan ik in werkelijkheid was. De meeste jongens waren geïntimideerd door mijn intelligentie, maar hij genoot ervan. We praatten tot het restaurant ging sluiten.

Dat eerste etentje was inmiddels al bijna een jaar geleden. Ik trok zijn hand naar me toe en kneep erin terwijl ik mijn vingers door de zijne vlocht. 'Ik geef ook om jou.' Ik voelde mijn gezicht rood worden en keek weg. 'Ik wil dat je kennismaakt met Emily. Als ze je een kans geeft, weet ik zeker dat ze je net zo aardig zal vinden als ik.'

Het alarm op zijn horloge kondigde het einde van onze pauze aan. We lunchten niet meer in de pauzeruimte. We namen ons eten mee naar zijn witte Honda, waar we ongestoord samen konden zijn. Daar waren we kort na ons eerste afspraakje mee begonnen en het was een gewoonte geworden. Het combineren van school en werk was voor ons allebei al een hele klus, dus koesterden we die momenten samen. We raapten onze spullen bij elkaar en liepen terug naar binnen.

Ik ging op mijn plaats zitten, schoof mijn headset over mijn hoofd en schakelde over op de automatische piloot. Als ik Emily over Thomas vertelde, zou mijn relatie met hen allebei totaal an-